

## Kolm hoiupõrsast

Enne Eliise sündi leppisid ema Agnes ja isa Siim kokku, et hakkavad lastele taskuraha andma alles siis, kui nad teavad juba numbroid ja mõistavad raha väärtust. Et pisut raha teenida, õppis Eliise juba enne kooli numbrid ära. Siis saigi ta esimest korda taskuraha ja võis selle eest osta, mida hing ihkas. Kuigi toona ta veel ei teadnud, mille jaoks raha koguda, pakkus ema, et meisterdab talle hoiupõrsa. Ja mitte ainult ühe, vaid kolm! Neil oli kombeks rõdul üle talve säilitada vanaema vaarikamoosi ja ema tõi sealt kolm purki. Nüüd kasutavad nad tühje purke raha kogumiseks.

„Aga mul pole kolme hoiupõrsa jaoks piisavalt raha,“ pabistas Eliise.

„Selleks pole palju raha vajagi. Mõttele välja kolm eesmärki ja jaga raha nende vahel ära. Esimene hoiupõrsas on unistustele, teine meelelahutusele ja kolmas teiste inimeste aitamiseks,“ soovitas ema.

Kuigi Eliisele jäi ema jutt segaseks, meeldis talle hoiupõrsaste kaunistamine väga. Ta maalís ühele purgile taeva ja päikese ning kleepis peale sildi kirjaga „Unistused“. Teisele joonistas ta maiustusi ja kolmandale kutsika, juures silt „Annetused“. Alguses paigutas Eliise kogu raha „Unistuste“ kassasse, kuid edaspidi, et lõbusam oleks, jaotas taskuraha võrdselt kolme hoiupõrsa vahel.

Ühel hommikul, kui pere parajasti sõi, tõi Eliise hoiupõrsad välja ja teatas:

„Mul on säästmisest kõrini, tahaks juba midagi osta!“

„Mida sa osta tahaksid?“ päris isa.

„Kutsikat!“ vastas tüdruk rõõmsalt.

Isa vaatas ema poole, kes taipas kohe, mida teha.

„Kullake, läheme õige kõigepealt koerte varjupaika kutsikaid vaatama ja viime neile koeraküpsiseid, eks?“

Eliise silmad löid särama ning ta poetas „Annetuste“ purgist lauale 3 eurot ja 40 senti. Mõne kuuga kogunenud säästud pidid kuluma heale eesmärgile. Selleks, et kutsikatele rohkem maiusi osta, lisas isa veel mõne euro ja ema kogu peenraha, mis tal rahakotis oli.

Lähimast lemmikloomapoest ostis Ööbikute pere kotitäie koeratoitu ja ühe mängukondi ning varsti olidki nad kutsikate varjupaigas nimega Auh-auh. Varjupaiga töötaja tegi perele ringkäigu ja tutvustas imenunnusid kutsikaid, kelle inimesed olid varjupaika toonud. Isa polnud varem sellistes kohtades käinud. Ema süda hakkas vaeseid kutsikaid nähes valutama ja meel läks kurvaks, et inimesed loomadega nii hooletult ümber käivad.

Eliisele ja vennale hakkas kohe üks kutsikas meeldima. Koerake nägi nii kurb ja kartlik välja, et nad oleksid tahtnud ta sülle võtta ja mitte kunagi enam maha pannagi. See kutsikas sai kondi endale ning töötaja lubas, et jagab koeratoidu võrdselt kõigi kutsikate vahel ära. Tagasi koju jõudnud, ei suutnud Eliise mõelda muust kui selle väikese hirmunud olevuse aitamisest. Ta võttis peaaegu kogu maiustustele ja meelelahutusele mõeldud raha ning pani selle „Annetuste“ purki. Samuti oleks ta tahtnud „Unistuste“ purgi tühjaks teha, aga siis meenusid talle ema sõnad, et seda hoiupõrsast ei tohi enne puutuda, kui purk on täis.

Eliise palus iga päev vanemaid, et nad läheksid jälle kutsikat vaatama, joonistas pilte ja kogus raha, lootes oma väikest õnnetut sõbrakest kuidagi rõõmustada, kuni juhtus ime. Noh, vähemalt peab Eliise seda oma elu suurimaks imeks. Ühel heal päeval oli isal töölt tulles kaasas kotitäis koeraküpsiseid, koera toidukauss ja karp, mille sisse polnud aga näha, sest see oli kaetud riidega.

„Tere kõigile. Meie tulime!“

„Mis mõttes „meie“?“ Eliise hakkas muretsema, sest tema nägi vaid isa, kellel oli midagi käes.

Ema muigas, sest talle oli juba teada, mis kohe juhtuma hakkab. Isa tõmbas riide karbi pealt ära ja kordas:

„Meie tulime, meie poisiga.“

Viimase sõna juures libises riie kõrvale ja karbist ilmus nähtavale arglik koerake, silmad üleni hirmul. Kutsikal oli isegi see kont kaasas, mille Eliise oli talle tookord poest välja valinud, ja ta hakkas seda järama.

„Kas ta on meie oma? Kas ta jääb meie juurde elama? Mis ta nimi on? Kas ma võin ta sülle võtta?“ Eliisest lausa purskusid küsimused ja õnnepisarad.

Kogu kodu täitis rõõm ning see hetk jäi perele ja uuele pereliikmele igaveseks meelde. Seda tunnet poleks saanud raha eest osta. Tundus, nagu viibiksid nad muinasjutus, millel on maailma kõige ilusam lõpp. Või oli see hoopis algus?